

Lovudkast udtrykker sig saaledes, at „Selstabet skal være underkastet de danske Love, og Bestyrelsen have sit Sæde i det danske Rige“, troer jeg ikke, at det har været Meningen, at dette skulde forståes som indeholdende to Momenter, men at det kun skal forståes som eet Moment, nemlig saaledes, at Bestyrelsen skal have sit Sæde, være domicilieret i Danmark, og at som Følge deraf det hele Actieselskab staaer under dansk Herredømme, under de danske Love. Med den af Udvalget foreslaaede ringe Endring har det ikke havt nogen Betænkelse ved at slutte sig til Lovudkastets Bestemmelse om dette Punkt, og jeg skal endnu kun i Forbigaaende gjøre opmærksom paa, at naar der tidligere har fundet en lunken Praxis Sted med Hensyn til Behandlingen af Skibsparter, som nu ikke længere kan opretholdes, saa vil det staae i Vedkommendes Magt at frigjøre sig for Følgerne heraf, og fjerne de Betænkelseheder, der andetskeds i saa Henseende ere komne tilorde, ved at benytte den med Hensyn til Actieselskaber givne Bestemmelse, der anviser et simpelt Middel til paa en loyal Maade ogsaa at kunne benytte andre Capitaler end Ens egne til Udvikelse af den her omhandlede Næringsvei.

Jeg skal hermed indstille Udvalgets hele Betragtning og Tankegang med Hensyn til det af samme til § 1 stillede Endringsforslag til det høie Things Opmærksomhed, idet jeg skal forbeholde mig, hvis dertil maatte være Anledning, nærmere at høre mig om den noget forandrede Formulering, som Finansministeren har foreslaaet, og, som før nævnt, saavibt jeg skjønner, ikke indeholder nogen som helst Realitetsforandring.

Finansministeren: Jeg tillod mig allerede ved Sagens første Behandling at antyde, at jeg i og for sig ikke selv var saa overmaade tilfreds med det Udtryk, der findes i Udcastet, „faste danske Statsborgere“, og at jeg gjerne skulde see det ombyttet med et andet enkelt Ord, der var istand til at udtrykke

det, som det kom an paa. Jeg sees, at Udvalget har været ligesaa lidet heldigt i sine Bestræbelser som Regjeringen, idet det heller ikke er lykkedes dette at finde et fuldkomment betegnende Ord, men det har maattet tage sin Tilflugt til en Omfkrivning. Jeg skal sige, at i Realiteten er der ikke den allerfjerneste Forskjel mellem den Betragtning, hvorfra jeg gaar ud i dette Spørgsmaal, og den, som den ærede Ordfører har gjort gjældende; den er derhos ikke alene samstemmende med det Begreb om Statsborgere, der i Praxis har udbannet sig, men er ogsaa i sin Hovedtanke overensstemmende med de Regler for Skibes Nationalitet, der hidtil have været fulgte, og som ere afledte af Forordningen af 4de Mai 1803, der er det eneste Lovgivningsarbejde, vi i denne Henseende have havt. Naar jeg har tilladt mig at foreslaae en noget anden Formulering deraf, da er det som sagt ikke, fordi jeg vil indbringe en anden Tanke deri end den, som den ærede Ordfører nylig har udviklet for det ærede Thing; men det forekommer mig, tilstaaer jeg, at netop efter de Motiver, som den ærede Ordfører gav, maa han komme til at anbefale det ærede Thing at vedtage det af Udvalget stillede Forslag med mit Endringsforslag. Jeg skal gjøre en ganske kort Bemærkning, som jeg indrømmer i og for sig ikke har megen Betydning i dette Tilfælde. Det er den, at Udvalgets Forslag, saaledes som det er formuleret, synes at gaar ud paa at give en Definition paa Ordene „dansk Statsborger“, Noget, som maastee dog ikke er ønskeligt i en Lov af den specielle Beskaffenhed som den, her foreligger, og i hvilken man dog er nødsaget til at tage Hensyn til de Retninger, hvori Begrebet her skal anvendes. Der staaer nemlig: „altsaa“ enten have dansk Indfødsret osv.; det vil sees, at i mit Endringsforslag er Omfkrivningen knyttet noget anderledes til Hovedordet end i Udvalgets Forslag. Men, naar der dernæst er opstillet den positive Betingelse, at Vedkommende, som have Indfødsret, tillige skulle være bosatte her